

kalbte hyppigere Leilighed for Regjeringen til at indrømme Forslyttelser.

Et Mindretal (Brix, Gad, & Lein) finder, at Lønningernes største Beløb bør sættes noget høiere, og at der navnlig bør være en større Forskjel imellem Classerne end foreslaaet af Fleertallets øvrige Medlemmer, hvis 2den og 3die Klasse kun stilles ved et aarligt Beløb af 200 Rd. Dette Mindretal kan derhos ikke indrømme, at dets Forslag vil give et for Statskassen slettere finantzielt Resultat. De holde bestemt paa en fast Klasseinddeling, hvortil de finde det tilstedebeværende Materiale tilstrækkeligt veiledende, idet dette ikke blot er bygget paa de historisk givne Forhold, men ogsaa paa Hensyn til Kalvenes Folkemængde, Areal og andre Omstændigheder, der bør komme i Betragtning (see Minister Monrads Forslag, fremlagt i Sessionen 1862—63, § 2).

Et Mindretal (Bærtelsen, Jensen, E. Larsen, Ter mansen) kan ikke tiltræde den foreslaaede Klasseinddeling af Præsteembederne og frygter desuden for, at Præstelønningerne ere satte for høit, saa at de for Statskassen, hvis Forslaget blev til Lov, indvundne Indtægter ikke vilde blive tilstrækkelige til Geistlighedens Lønning, medens Præsterne i det Hele taget vilde blive stillede saa gunstigt, at det vilde skabe deres Forhold til Beboerne. De foreslaae derfor en eensformig Begyndelsesløn af 800 Rd., stigende til 1,600 Rd. ved Alderstillæg, der dog ikke burde være forud sikrede, men tilstaaes af Kongen for hver enkelt Præst.

Et Mindretal (Bak, Jørgensen, E. Pedersen) foreslaaer, at de i Texten opførte Alderstillæg af 200 Rd. nedsættes til 100 Rd. for hver Gang og i det Høieste kunne stige til 400 Rd.

De Samme og subsidiairt Bærtelsen og Lein foreslaae, at Bestemmelserne om personlige Tillæg for visse Præster i de lavere Classer udgaae.

Det bemærkes endnu ved denne Paragraph, at Udvalget i det Hele er enigt om, at residierende Capellaner bør sættes i Klasse med

Sognepræsterne. Udvalget formener derhos, at Sædberegningen kun bør komme Kjøbstadpræsterne tilgode, baade fordi det er stemmende med Lønningsloven af 19de Februar 1861 § 3, at Embedsmænd, der have væsentlige Indtægter af Jordbrug, ikke faae saadant Tillæg, og fordi Landsbypræsterne allerede ved Indrømmelsen af Jordtilliggenbet vilde komme til at blive bedre stillede end de med dem sibeordnede Kjøbstadpræster. Noget Besparelse har Udvalget naturligtvis ogsaa havt for Die derved at opnaae.

ad § 7.

Udvalget har været enigt om, at det vil lede til en sikkrere og rigtigere Burdering af det Jordtilliggende, der bør blive ved Præstegaardene, at bestemme dette til Tønder Land boniteret Jord end at indrette det efter et vist Heste- og Kjøhold, og Fleertallet formener derhos, at 12 til 13 Tønder Land boniteret Jord vil være tilstrækkeligt til, at derpaa kan holdes 2 Heste og saa mange Køer, at Præsten med Familie kan derved forsyne sig med saadanne Fødevarer, som vansteligere kunne daglig kjøbes paa Landet. Med Hensyn til Arealets nøjagtige Bestemmelse har der dog været deelte Meninger, idet Fleertallet har meent, at Haven ikke bør fradrages i Arealet, om end den i enkelte Tilfælde skulde være større end fornydent, og at noget Spillerum imellem største og mindste Jordtilliggende bør tilstedes, for at der kan tages et rigtigt Hensyn til alle stedlige Forhold. Et Mindretal formener, at Haven bør medregnes i Arealet, og at dette ikke bør overskride 12 Tdr. Jord, i alt Fald ikke uden at der for det Overskridende skeer et Afdrag i Præstens Pengeløn; et andet Mindretal formener, at Arealets Størrelse bør stige til 14 til 15 Tdr. Land.

Medens Udvalgets Fleertal anseer det for rigtigt, at der kun gives Præster, der ansættes i Embede med Jordtilliggende, en Udbyrdssum af 500 Rd. een Gang for alle, formener et Mindretal (E. Pedersen), at dette er urigtigt.

Dette Mindretal kan ikke gjøre sig fortroligt med den Tanke, hvor smuk den paa en Maade kan synes at være, at enhver Præst ved sin første